

Beş Euro'ya mutluluk!

Mehmet Akşit

Mutlu olmak için ne gerekli diye sorulduğunda belki de ister istemez insanın aklına önce para geliyor. Peki, mutlu olmak için ne kadar Euro gerekli, bir milyon mu, beş milyon mu, yoksa on milyon mu? Tanıdığım bir Kanadalı bilim adamı vardı, gece gündüz çalışırdı. Bir gün ona niçin bu kadar çalışıyorsun diye sorduğumda bana “ah Mehmet, meşhur olmak ve bu sayede banka hesabımda beş milyon dolar'ım olsun istiyorum” demişti. Bana sorarsanız, mutlu olmak için beş Euro yeter. Nasıl mı? İşte bu yazımda sizi beş Euro'ya ikna etmeye çalışacağım.

Bir gün Danimarka'daki bir toplantıdan dönüyorum. Amsterdam hava limanından Enschede'ye gitmek üzere trene bindim. Kompartımda sadece iki kişiyiz. Karşımdaki otuz yaşlarında görünen şahıs ile konuşmaya başladık. Kendisin İsveçli olduğunu, ancak Amerika'da çalıştığını, Almanya'da oturan kız arkadaşını görmeye gittiğini söyledi. Zamanla sohbet koyulaştı ve karşımda oturan şahıs çalıştığı iş hakkında detaylı bilgiler vermeğe başladı. “Ben aslında dünyanın en zenginlerinden dul bir hanımın yanında mutfakta çalışıyorum. Kendisi otuz beş yaşlarında üç çocukla dul kaldı. Kocasını İsveçliydi. Genellikle Amerika'da Long Island'a oturuyor. Dünyanın çeşitli yerlerinde malikâneleri var. Yanında devamlı en az 50 kişi çalışıyor. Parasını bankadan çekse banka batar. O kadar zengin”. Karşımda oturan şahıs hüzünlü bir şekilde içini çekerek söze devam etti: “Ancak kadıncağız çok sıkıntı çektik. Kocasını öldükten sonra bunalıma girdi. Tabi ne istese alabilir, ne halt etmek istese edebilirdi. Ancak o ne yapacağını bilemedi”. Ben de eee sonu ne oldu diye merakla sordum. İsveçli gülerek: “Merak etme sonu iyi oldu. Afrika'da okullar yapmaya başladı. Oraya arada bir gider. Birçok evlatları var

orada. Yüzü gözü açıldı. Şimdi keyfi yerinde” dedi.

Arada bir canım sıkılırsa dedemi düşünürüm ve bu beni mutlu eder. Dedemi hiç tanımadım ama tanıyanlar bana hep onu anlatırlardı. Dedemin çok zeki ve bilgili olduğunu ve bir okuduğunu bir daha unutmadığını söylerlerdi. Ama beni en çok etkileyen onun kişiliği ile ilgili olan sözleriydi. Dedemin kaşlarının çatık olduğunu, ters bir söz söylediğini gören olmamış. Değil insanlara, çiçeklere ve zararlı olmadıkça böceklerle bile dokunmazmış. Görerseniz, babama yazdığı mektuplar sanki aşk mektupları. Hele hele dedemin ruhunu teslim edişini anlatırlar. Sanki bir düğün günü. Yolu bozuk ve oldukça fakir bir köyde yaşamış dedem. Bütün zorluklara rağmen dedem çok ama çok mutlu bir insanmış. O kadar ki seneler sonra onu ananları bile mutlu ediyor.

Bu demek değil ki çalışmayalım ve fakir olalım. Ne münasebet! Alın terinin karşılığı insanın en doğal hakkı. Mutluluk ve para bunlar iki bağımsız değişken. Hollanda da sık sık duyduğum bir laf var: “Para insanı mutlu etmez ama işleri kolaylaştırır”. Bunu söyledikten sonra para bakımından durumları dünya standartlarına göre oldukça iyi olmasına rağmen çoğu insanların deliler gibi çalıştıklarını, davranışlarıyla hem kendilerini hem de başkalarını mutsuz ettiklerini gördüm. Parasızlığı çalışarak yenebiliriz. Mutsuzluğun reçetesi ise başka.

Acaba mutluluğa beklediklerimizi elde ederek mi ulaşabiliriz? Bu varsayım bence her zaman geçerli değil. Ben haksız yere kazanılan isteklerin insanlara dedemdeki mutluluğu verdiğini hiç görmedim. Aksine tam tersini gördüm. Peki, nedir bunun reçetesi? Bence mutluluk okul yapmakta, fakirlere bakmakta, hiç kaşları çatmamakta, ters söz söylememekte, insanlara, çiçeklere,

böceklere zarar vermemekte, aşkta, kısacası güzelliklerin içinde ve tümünde.

Yazıma geçenlerde yaşadığım duyguları anlatarak bitirmek istiyorum. Çok büyük bir toptancı alışveriş merkezindeyim. Akşamın onu, günün yorgunluğu üzerimde, aç ve susuzum. Parayı ödemişim, alışveriş merkezinin kuralı, çıkışta alınanları kontrol ediyorlar. Kontrol eden bayan aldıklarımı saydı, faturaya baktı, ancak faturadaki listede bir adet mal eksik gözüküyor. Tekrar tekrar saydı ancak bir türlü yanlışlığı bulamadı. Bayan bıkkın bir şekilde bana kapıyı gösterdi. Malları arabaya koyarken faturada kaydı olmayan 5 Euro değerinde bir tablet çikolata olduğunu gördüm.

Yorgunluğun verdiği kısa bir tereddütten sonra geri döndüm. Ancak alışveriş merkezi kapanmış, kapıları kilitli. Cama vurarak beni kontrol eden bayana çikolatayı gösterdim. Bayan hayretle kapıyı açtı. Ben 5 Euro'yu öderken hala şaşkınlığı geçmiş değildi. Parayı ödedikten sonra bende yorgunluk,

açlık ve susuzluk kalmadı. On adet çikolata yeseydim böyle mutlu olamazdım. Sevinçle koşarak arabaya döndüm. CD çalarda Karadeniz havası ben ve o bağıyoruz: “Oy dereler, dereler, neler bilirum neler”.

Çocuklarım bana soruyor. Dedem kitap yazmış mı diye. Ben de çocuklarıma “Sizler dedeniz gibi olan kişilerin yoğunluğu bir kültürün miraslılarıdır. Okulda öğrendiğiniz en modern bilgileri Hollanda da ki güzelliklerle birleştirin, Hacı Bektaş'ı, Yunus'u ve Mevlana'yı okuyun, mutluluğu kolayca yakalarsınız. Hatta sizi okulda, işte, televizyonda, çatık kaşla, parmakla gösterenleri bile belki de bildiklerinizi öğreterek mutlu edebilirsiniz” diyorum.

Prof. Dr. Ir. Mehmet Akşit

Brüksel - Enschede arası trende, 15 Kasım 2002

© 2002-2005 Mehmet Akşit. Bu yazılar ancak ticari olmamak koşulu ile kullanılabilir.